

BLOG PERSONAL

De Jaume PATUEL i PUIG

Pedapsicogog i psicoanalista

<http://lacomunidad.elpais.com/jaumeptuel>

jpatuel@copc.cat

LES PATOLOGIES DE LA DEMOCRÀCIA(2/2)

Una altra patologia és posar en pràctica o projectar la paranoia als altres. Governos obsessius, de recaptació injusta i immoral, de por de perdre la cadira, a més, per obtenir ordre, control i gran obediència cega a les normes. I tot demostrat lògicament i en nom de la veritat: les estadístiques, la gran argumentació de l'avaluació, de la lògica de l'Estat de Dret fàctic i sobre tot d'un "bon" govern.

Per exemple, les de conduir. Maquines de fotografiar, radars, multes sense sentit. No les normes per a madurar, sinó les persones en funció de les normes estrictament literals sense comprensió. És que una màquina té sentiments o criteri per comprendre una situació d'emergència? Amb això no trec la importància de les normes com a regulació en pro de la salut pública, però els fets malauradament no sempre van per ahí

Un altre mecanisme patològic es la negació. Negar la realitat o no fer-se'n responsable. Negar una democràcia que no existeix, puix que es partitocràcia, es pren com a ideal i punt de partença. I això és una desconnexió total amb la realitat. I no pels escrits o la llei, sinó pel que té la llei a la mà. I aquesta mà dependrà del nivell de maduresa anímica per saber aplicar-les.

I si volem una vera democràcia cal reforçar, empènyer a tot nivell el sistema d'instrucció o d'ensenyament. Però malauradament, les retallades a nivell escolar són exemple de la gran miopia dels governants. Patologia greu quedar-se a un nivell de consciència mítica o quocient intel·lectual baix per no veure el futur o l'evolució. I es nega la realitat o e nivell on ens trobem com si fos raonable i òptim.

I així d'altres patologies: Histriònics, narcisistes. Autisme col·lectiu i....

Quina teràpia a aquestes patologies? Certament, no tant les conductals-cognitives, sinó les que permeten expressar lliurament el propi pensament, les pròpies emocions, el propi desig. I a més sabent que és escoltat, respectat. I aquestes no es donen ja que demanen temps. I d'aquí veiem una altra patologia, la immediatesa, la manca d'espera. La dificultat de postergar una satisfacció. I davant d'això s'imposa medicalitzar els fenòmens o dificultats humanes de la quotidianitat. Com la timidesa o una hiperactivitat o la rebel·lió, entre d'altres.

I una altra teràpia és el silenci. Però qui aguanta el silenci ja que surt la ràbia o el seny, la veu constructiva crítica? Aleshores; molt de música, soroll i no diguem, consumir de tot per tal de no pair res. Molta informació és no informar de res puix que demana "triar" i triar de pensar, raonar i raonar demana un criteri propi i un criteri propi demana silenci interior. I els representants de la democràcia van contra tot això I aquesta democràcia real, patològica i patògena, és el que hi ha pel moment.

La teràpia ha de poder portar a ser persones coherents i radicals. I la democràcia o partitocràcia no ho vol com tot poder totalitari o dictatorial. La intolerància vers l'altre és el en fons l'angoixa del que sap que no té raó o por a perdre el poder.

I si les patologies de la democràcia fan que la joventut no cregui, no s'entusiasmi, no es rebel·li, no cridi sinó que sigui passiva en nom de la tecnologia i el progrés material, aleshores el diagnòstic és molt greu: una depressió profunda tendent a la pròpia mort.

Hi haurà sortida? Caldrà recórrer a la resiliència, a l'esperança, pulsions fortes que són en tot ésser humà.